

“Wat vet, je kan ook filmmaker worden”

Foto: Heleen Vink

“Dit is een omgedraaide situatie voor mij, ik word nooit geïnterviewd, ik interview zelf”, lacht Esmée van Loon (1996), opgegroeid in Oosterend op Texel en nu documentaire regisseur en researcher wonend in Rotterdam.

Esmée haar korte film ‘Coming In’ (VPRO) en haar 55-minuten-durende debuutfilm ‘Mama’ (HUMAN), gingen beiden dit jaar met succes in première op het Nederlands Film Festival. Voor Mama had ze al andere weliswaar korte, films gemaakt die ook op tv zijn vertoond; ‘Mama Queen’ en ‘Dubbel Geluk’. Sinds deze maand heeft ze naar elgen zeggen ‘ook een mooie baan erbij’ als filmprogrammeur specialis bij het Rotterdamse film- en muziektheater LantarenVenster.

“In een korte tijd heb je een hoog niveau bereikt”, uit gesprekspartner Cor zijn bewondering. “Maar laten we eerst teruggaan in de tijd.”

“Ik denk dat ik altijd heb geweten dat ik iets creatiefs wilde doen en begreep later dat dat film moest zijn”, vertelt Esmée. “Ik zag veel videoclips en weet nog dat ik de film Indiana Jones keek en dacht, ‘Wat vet, je kan ook filmmaker worden.’” Geld voor haar eerste camera en laptop verdient ze met bollen pellen en ze begint filmpjes te maken. Als 16/17-jarige havo-leerling maakt ze als profielwerkstuk een film over het wel en wee in en rond Theater Klif 12. Deze wordt vertoond tijdens de viering van het 25-jarig bestaan. “Dit was tien jaar geleden en ik wist nog niets over verhaalbouw, maar door die film ben ik wel toegelaten op de kunstacademie.”

Aan de Willem de Kooningacademie in Rotterdam studeert Esmée audiovisuele vormgeving en culturele diversiteit. Zowel de commerciële als de autonome kant van het vak trekt haar niet, maar de

sociale des te meer. “De wereld van het grote geld heeft me nooit getrokken en de autonome kant is voor mij te vrij. Ik vind het leuker om contact te zoeken met mensen over sociale thema’s en de diepte in te gaan.” De sociaal maatschappelijke kant is haar logische keuze en al snel komt ze erachter dat ze documentairemaker wil worden. In 2018 studeert ze af.

“Nu maak ik films over dingen die ik belangrijk vind en die zich in mijn omgeving afspelen. Naast het schrijven van het verhaal kijk ik als filmregisseur met iedereen mee.”

‘Mama’

Mama vertelt het verhaal van een Rotterdamse zelfgekozen familie. Het hoofd van de familie is moeder en dragqueen Ma’MaQueen. Met haar drie katten, vormt zij een veilige haven voor haar zes dragkinderen. “Ik wilde van die familie, de mensen achter drag, hun verschillende verhalen ten gehore brengen van wat er echt speelt”, legt Esmée uit.

“Door de films die ik maak ben ik in een kring beland met genderdiverse mensen.” Esmée woont samen met haar vriendin en heeft twee moeders.

over problemen en hoe die te overwinnen, over liefde. Familie bestaat niet alleen uit bloedbanden.”

Rustig en duidelijk praat ze verder. “Zij wijken niet af, we verschillen van elkaar. Zij vieren het anders zijn. Dit is ook een deel van mijn persoonlijke drive. Omdat ik als maker vind dat veel verhalen over onze community worden verteld vanuit een trauma-perspectief, de aïdseptemie, discriminatie en geweld. ‘Oh wat hebben ze het moeilijk’. Terwijl er binnen de community juist veel liefde en vrijheid is. Het is belangrijk dat te laten zien. We zijn geen grote groep gedupeerde mensen. We willen dezelfde rechten en kansen. Kijk naar zwarte mensen of queer die worden uitgescholden of vermoord. Dat systeem moet veranderd worden. Dan is dit mijn opdracht en mijn manier om aan deze emancipatie bij te dragen.”

“Dat is wat mijn films moeten doen, het gesprek aanwakkeren. Het is geen vingertje wijzen of zeggen hoe de maatschappij moet zijn, maar een kijkje geven in het leven van en je laten inspireren.”

Mama is 10 december om 19:00 uur te zien in bij Cinema Texel. En op 24 december (kerstavond) om 21:45 uur op NPO2 te zien is. Coming In is op 29 november om 23:10 uur op NPO2 te zien.

Tekst en foto: Heleen Vink. Meer informatie over Esmee op www.esmee-van-loon.nl

“Het hoofd van de familie in de film Mama is moeder en dragqueen Ma’MaQueen

Ook bij documentair werk moet je de regie nemen. Ik kies de cameraman, met welke camera wordt geschoten en de geluidsman. Het is fijn als je elkaar goed kent, dan gaat het als vanzelf. We bewegen mee in het ritme van de personen die we volgen. Je kunt wel sturen, maar tot zekere hoogte. De momenten kies ik zorgvuldig en ethisch. Ik heb de zelfgekozen familie in Mama drie jaar lang gevolgd met de camera. Al dit materiaal monteerden we vervolgens tot een documentaire van 55 minuten.”

“De tolerantie wordt momenteel minder, kijk wat in Amerika gebeurt, daarom is het belangrijk om deze verhalen te blijven vertellen.”

Ook had Esmée het idee dat het belangrijk was dat iemand binnen de community, die het begrijpt, ermee aan de slag moest. “Het is een groep ongelooflijk vrijgevochten mensen die zelf duidelijk weten wie ze zijn. Het verhaal draait niet om hun genderidentiteit, maar om wie ze zijn. Het gaat over familie,